

gjøre disse Reiser. Saavidt jeg erindrer i den Tid, jeg kan huske, have vore Theaterdirektører ikke reist; det Hele faar derved en noget anden Karakter nu end tidligere. Det er jo bekjendt nok, at der er de saakaldte Impresarier, som reise omkring i Europa for at se, hvor de kunne opdage et eller Andet, som det var interessant at fremvise for et Publikum. Det er nu ikke min Mening her at sige, at vor ærede Theaterdirektør ligefrem kan siges at være en saadan, thi han har jo ikke nogen Profit deraf, men rigtignok heller ikke noget Tab, hvis Spekulationen mislykkes. Jeg har tænkt mig og ogsaa i Pressen set udtalt den Tanke, at dette egentlig ikke er fremmende for den indenlandske Kunst, for vort Nationaltheater, om jeg tør tage mig den Frihed at kalde det saaledes. Thi man kan ikke negte, at det er længe siden, at man havde nogen særlig Grund til at kalde det saaledes; men imidlertid har jeg dog tænkt mig, at Rigsdagen betragtede det som et Nationaltheater. Jeg synes, at Meget af det, som vi have faaet hentet til vor Scene andetsteds fra, lader særdeles Meget tilbage at ønske, baade hvad den rent æsthetiske Nydelse angaar, og tillige med Hensyn til selve Bestaffenheden af de Dramaer, der her fremstilles for os. (Afbrydelse af Bøerenken.) Jeg veed ikke rigtig, hvad det er, det ærede Medlem for Færøerne (Bøerenken) mener med sin Afbrydelse.

Formanden (Kraabe): Det ærede Medlem vilde gjøre ret i ikke at afbryde Taleren. Tillad mig med det Samme at gjøre den Bemærkning, at den mere formelle Side af Bevillingen til det kongelige Theater, som vi her have at gjøre med, ikke egentlig giver tilstrækkelig Frihed til at drøfte Anvendelsen af og Bestemmelsen med Bevillingen. Jeg henstiller til den ærede Taler at tage Hensyn hertil.

Winther: Det skal jeg naturligtvis gjøre. Det er tildels ved disse Forstyrrelser, der ere komne, at jeg er bleven ledet dertil; men paa den anden Side gives der jo ganske vist senere en Leilighed til at komme til at

omtale denne Sag, og jeg kan derfor ogsaa fatte mig ganske kort i saa Henseende. Jeg skal ikke komme mere ind herpaa, men kun sige, at for mig staar det saaledes, som om Erfaringen havde viist, at det havde været klogere, om vi ikke vare gaaede den Vej, som vi ere komne ind paa med Hensyn til Theatret, og jeg vilde ønske, at man senere vilde komme saa vidt, at man gik tilbage derfra igen og gik ind paa her at give en fast Sum til Theatret og saa i det Væsentlige lade Theatret passe sig selv. Skulde det blive altfor lidet svarende til, hvad man her fordrede af det, navnlig med Hensyn til dets Egenstaaelse som Nationaltheater, kunde man jo ogsaa stryge et saadant Bidrag. Det er egentlig væsentlig derfor, jeg har tilladt mig at begjære Ordet, for at komme til at udtale netop denne min Betragtning af Sagen. Vi vilde da være høvede ud over mange Forlegheder og Ubehageligheder, som ellers kunde komme frem ved, at en saa behyrdelig Sag, som Theatret for en stor Del kan siges at være, debatteres i en alvorlig Forsamling.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Jeg er enig med den ærede Taler, der nu satte sig, i at opsætte den Diskussion, som han indledede om Theatrets nationale Betydning, til en anden og bedre Gang. Jeg skal dog kun strax nu benytte Leiligheden til at udtale, at fordi jeg har gjort opmærksom paa, at flere af de Overstridelser, som ere paaankede, i Virkeligheden have bragt Theatret betydelige økonomiske Fordele, følger deraf paa ingen Maade, at jeg skulde have fremhævet det som det Væsentligste ved Theatret at skaffe Statskassen økonomiske Fordele. Hvis den ærede Taler var gaaet saa vidt, at han vilde have udtalt, at det var ham aldeles ligegyldigt, om Statskassen havde Tab eller Fordel af Theatret, vilde jeg have været nærmere ved at slutte mig til ham, end jeg er ved den Opfattelse, som han vilde gjøre gjældende af mine Ord; thi det var paa ingen Maade min Mening. Jeg har kun fremhævet, at flere af de Overstridelser, som her er blevet anført over, i Virkeligheden have bragt Theatret økonomisk Fordel. Om de saa forøvrigt